

Sygn. akt II AKa 361/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Przemysław Filipkowski (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Kalbarczyk

SA – Dorota Radlińska

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marta Kamińska

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2022 r.

M. W. urodz. (...) w W. syna T. i A.

oskarżonego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k., z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i z art. 4 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 25 maja 2021 r. sygn. akt XVIII K 285/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. W.;

II. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego kwotę 300 /trzysta/ zł tytułem opłaty i pozostałe wydatki za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 361/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. XVIII K 285/19 z dnia 25.05.2021 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

x obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

x na korzyść

na niekorzyść

x w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</u>	
---	--

<u>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1/	<p>Obrońcy osk. M. D. – W. pkt 1.1), 2.1) obraży przepisów postępowania, a to art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego polegającą na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uznaniu za wiarygodne zeznań świadka M. Ł. (1) i zeznań świadka A. N. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym, przy odmowie przyznania mocy dowodowej zeznaniom A. N. złożonym podczas rozprawy i wyjaśnieniom oskarżonego; - przyjęciu, że zeznania świadka M. P. są wiarygodne, logiczne i spójne a ich treść wskazuje na złożenie przez A. N. (1) podczas rozprawy niezgodnych z prawdą zeznań. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
a/ Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności		

jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr 2498022/.

b/ W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego M. W. oraz dokonał ich na podstawie właściwej oceny, mając na uwadze treść art. 7 kpk. Przy tym stosownie do przepisu art. 410 kpk oparł się na całości przedstawionego mu materiału dowodowego, co nie budzi wątpliwości.

c/ Nie doszło zatem do obrazy art. 7 kpk czy innych przepisów procesowych, która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku bądź nakazywała jego zmianę co do sprawstwa i winy oskarżonego. Zatem wnioski obrońcy o warunkowe umorzenie postępowania co do czynu z pkt I i uniewinnienie oskarżonego od czynu z pkt II - są w oczywisty sposób bezzasadne. Zarzuty z pkt 1.1) i 2.1) apelacji nie są zasadne.

d/ Sąd Okręgowy dokonał właściwej oceny materiału dowodowego i słusznie uznał za logiczne i wiarygodne zeznania świadka M.

Ł. (1) w całości i zeznania świadka A. N. (1) w części tj. złożone w postępowaniu przygotowawczym. Jednocześnie zasadnie odmówiono przyznania mocy dowodowej zeznaniom A. N. złożonym podczas rozprawy i wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której negował swoją winę. Sąd ten dokładnie przedstawił tok swojego rozumowania i skarżący nie podważył go skutecznie. Wywód jest dostatecznie szeroki i logiczny oraz uwzględnia sytuację procesową przesłuchiwanym osobom. Zauważyć należy, że zeznania świadka A. N. (1) z dnia 23.11.2018 r. i 11.01.2019 r. są zbieżne i sensowne oraz korelują z jasnymi zeznaniami świadka M. Ł. (1). A. N. pierwotnie /k.23v, 90/ i M. Ł. konsekwentnie /k. 31, 404v/ nie unikali obciążania siebie samych i przedstawili, że przekazali oskarżonemu po 50 zł, aby ten zakupił dla nich po 1 g marihuany. Twierdzenie obrońcy, że A. N. 23.11.2018 r. obciążył oskarżonego, aby chronić siebie – jest nieuzasadnione, nie znajduje oparcia w dowodach oraz w żadnej mierze nie świadczy o nieprawdziwości zeznań. Nieskuteczne jest też podważanie zeznań M. Ł., że oskarżony proponował jej wspólne palenie marihuany. Nie jest zaś kwestionowane, że oskarżony w dniu 23.11.2018 r. posiadał przy sobie ujawnione 4,49 g netto marihuany /czyn z pkt I/. Ponadto wedle przekonującej relacji A. N., w okresie 1.09.2018 r. – 22.11.2018 r. 3-5 razy oskarżony częstował go marihuaną, którą wspólnie palili /czyn z pkt II/. Natomiast zmiana zeznań przez A. N. na rozprawie 6.05.2021 r. nie jest spójna ani wiarygodna, nie została wystarczająco uzasadniona i podzielić trzeba stanowisko Sądu I instancji, iż miała ona na

celu uchronienie oskarżonego przed odpowiedzialnością. Nie doszło także do błędnej oceny zeznań funkcjonariusza Policji M. P., który przesłuchiwał A. N. od razu 23.11.2018 r. i nie wykazano, aby przesłuchanie odbyło się w niewłaściwy sposób wyłączający swobodę wypowiedzi świadka, który przecież własnoręcznie podpisał protokół – sugestie obrońcy wynikają z niewiarygodnych zmienionych zeznań świadka. Skarżący pomija przy tym następane zbieżne z pierwszymi zeznania A. N. z 11.01.2019 r. /złożone w obecności obrońcy/, które niewątpliwie świadek składał w taki sposób, w jaki chciał.

e/ Wyjaśnienia oskarżonego M. W. odnośnie faktu zakupu i posiadania ujawnionych 4,49 g netto marihuany są zbieżne z pozostałymi dowodami i wiarygodne. Sensowne jest także przyznanie się do spotykania z A. N. i wspólnego palenia marihuany. Nie jest zaś przekonujące, że nie przekazywał narkotyków A. N., który miał przynosić własną marihuanę, mieszała środki odurzające i razem zażywali – skoro pozostaje to w sprzeczności z analizą zeznań świadków a oskarżony nie mówił o tym podczas przesłuchania w śledztwie 24.11.2018 r., dopiero dnia 16.04.2019 r. wyjaśnił, że wspólnie palili marihuanę i nie wie, skąd miał ją kolega /k.225/, co podtrzymał na rozprawie /k. 393v-394/. W świetle zeznań świadków nie jest także wiarygodne, że oskarżony nie zamierzał przekazać zakupionej marihuany A. N. i M. Ł. z tym, że dotyczy to zamówionych 2 g, a nie całości środków odurzających.

Lp.	Zarzut	
-----	--------	--

2/

Obrońcy osk. M. D. – W. błędów w ustaleniach faktycznych, polegających na uznaniu, że:

- **pkt 1.2)** okolicznościami obciążającymi oskarżonego są: ilość posiadanej marihuany o masie 4,49 g oraz przyniesienie marihuany do szkoły w dniu 23.11.2018 r. w celu dalszego udostępnienia koledze A. N. (1) i koleżance M. Ł. (1), w sytuacji gdy całokształt okoliczności przedmiotowo-podmiotowych, takich jak: dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego stosunkowo młody wiek, uprzednia niekaralność, nieznaczna ilość marihuany, incydentalny charakter czynu oskarżonego, prawidłowe zachowanie oskarżonego po dokonaniu czynu, podjęcie współpracy z organami ścigania na całym etapie sprawy oraz wyrażenie skruchy, przemawiają za uznaniem czynu z pkt I jako cechującego się nieznacznym stopniem winy i społecznej szkodliwości, a także ustaleniem wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, co powinno doprowadzić do warunkowego umorzenia postępowania karnego na podstawie art. 66 § 1 kk;

- **pkt 2.2)** M. W. postrzegany był przez kolegów z klasy jako osoba obracająca się w kręgu znajomych, którym zdarza się palić marihuanę, jak również, że oskarżony nabył marihuanę na prośbę A. N. (1) i M. Ł. (1) w celu udostępnienia im przedmiotowego środka odurzającego za cenę wynoszącą 50 zł za 1 g, a nadto A. N. przekazał oskarżonemu powyższą kwotę w tym celu, jednak nie otrzymał marihuany z uwagi na zatrzymanie oskarżonego; oskarżony proponował wspólne

zasadny

#częściowo zasadny

x niezasadny

	<p>palenie marihuany M. Ł. /wyjście na „bucha”/ oraz kilkakrotnie zapraszał A. N. na wspólne palenie marihuany i częstował go marihuaną, która była w jego posiadaniu; oskarżony udzielił A. N. marihuany nie mniej niż trzykrotnie i nie więcej niż pięciokrotnie w okresie od 1.09.2018 r. do 22.11.2018 r.;</p> <p>co skutkowało skazaniem oskarżonego za czyn z art. 58 ust. 2 upn w zw. z art. 12 § 1 kk, w sytuacji gdy brak jest dowodów potwierdzających sprawstwo oskarżonego.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Za chybiony uznać należy zarzut obrońcy oskarżonego z pkt 1.2) błędu w ustaleniach faktycznych co do czynu z pkt I. Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał jako okoliczności obciążające M. W. na str. 14 uzasadnienia wyroku m.in. ilość posiadanej marihuany o masie 4,49 g oraz przyniesienie marihuany do szkoły w dniu 23.11.2018 r. w celu dalszego udostępnienia kolegom tj. A. N. i M. Ł.. Jednocześnie nie pominięto okoliczności łagodzących, czyli dotychczasowego sposobu życia oskarżonego i uprzedniej niekaralności, prawidłowego zachowania po dokonaniu czynu, jego młodego wieku /ledwie 17 lat w czasie czynu/, rodzaju środków odurzających stanowiących tzw. miękkie narkotyki. W istocie uwzględniony został także incydentalny charakter czynu oskarżonego. Wbrew</p>		

stanowisku skarżącego zauważyć jednak trzeba, że ilość marihuany nie może być uznana za nieznaczną, gdyż stanowi 4-8 jednorazowych porcji. Natomiast wskazanie przez oskarżonego osoby, od której zakupił marihuanę tj. T. P. – nie oznacza współpracy z organami ścigania na całym etapie sprawy oraz wyrażenia rzeczywistej skruchy, skoro M. D. – W. neguje niektóre okoliczności wynikające z analizy zeznań świadków tj. przeznaczenie dla nich części narkotyków. Nie świadczy to o nieznacznym stopniu winy sprawcy i społecznej szkodliwości czynu, zaś łączna ocena okoliczności obciążających i łagodzących oraz pozytywna prognoza kryminologiczna odnośnie oskarżonego skutkowałą wymierzeniem istotnie złagodzonej kary w trybie art. 37a kk. W tej sytuacji całokształt okoliczności przedmiotowo-podmiotowych nie przemawia za zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego względem oskarżonego.

b/ Nie jest zasadny jako taki zarzut obrońcy **oskarżonego z pkt 2.2)** błędu w ustaleniach faktycznych co do tego, że M. W. postrzegany był przez kolegów z klasy jako osoba obracająca się w kręgu znajomych, którym zdarza się palić marihuanę, jak również, że oskarżony nabył marihuanę na prośbę A. N. i M. Ł. w celu udostępnienia im tego środka odurzającego za cenę 50 zł za 1 g, a nadto A. N. przekazał oskarżonemu powyższą kwotę w tym celu, jednak nie otrzymał marihuany z uwagi na zatrzymanie oskarżonego; oskarżony proponował wspólne

palenie marihuany M. Ł. oraz kilkakrotnie zapraszał A. N. na wspólne palenie marihuany i częstował go marihuaną, która była w jego posiadaniu; oskarżony udzielił A. N. marihuany nie mniej niż trzykrotnie i nie więcej niż pięciokrotnie w okresie od 1.09.2018 r. do 22.11.2018 r. Wskazane ustalenia Sądu Okręgowego wynikają z analizy materiału dowodowego, w tym przede wszystkim zeznań M. Ł. (1) i A. N. (1). Analiza ta została przeprowadzona zgodnie z wymogami art. 7 kpk i art. 410 kpk, a zatem jest prawidłowa. W istocie taki zarzut błędów w ustaleniach faktycznych ma wtórny charakter do zarzutów obrazy przepisów procesowych i wobec tego należy odesłać do powyższych rozważań dotyczących takich zarzutów.

Lp.	Zarzut	
3/	<p>Obrońcy oskarżonego M. D. – W. :</p> <p>- pkt 3.1) błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na zaniechaniu poczynienia ustaleń, iż oskarżony od samego początku współpracował z organami ścigania i niezależnie od złożonych wyjaśnień ujawnił i przedstawił istotne okoliczności, nieznanne dotychczas tym organom, dotyczące popełnienia przestępstwa przez T. P., co stanowi istotną okoliczność łagodzącą odpowiedzialność oskarżonego;</p> <p>- pkt 3.2) rażącej niewspółmierności orzeczonych kar ograniczenia wolności i w konsekwencji kary łącznej 1 roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności, ponieważ Sąd I instancji dostrzegł,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>

	<p>ale nie uwzględnił w należyty sposób i nie nadał właściwego znaczenia okolicznościom łagodzącym odpowiedzialność oskarżonego, takim jak uprzednia niekaralność, stosunkowo młody wiek, niewkroczenie ponownie na drogę przestępstwa, a nadto pominął istotną okoliczność łagodzącą, iż oskarżony od samego początku współpracował z organami ścigania i niezależnie od złożonych wyjaśnień ujawnił i przedstawił istotne okoliczności, nieznanie dotychczas tym organom, dotyczące popełnienia przestępstwa przez T. P., co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia rażąco surowych kar ograniczenia wolności, które nie spełniają dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk, jak również kary łącznej przy zastosowaniu asperacji w sytuacji, gdy adekwatne do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynów byłoby orzeczenie kar grzywny albo kar ograniczenia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia oraz kary łącznej grzywny albo kary łącznej ograniczenia wolności przy zastosowaniu zasady absorpcji.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Okoliczności wskazane jako błąd w ustaleniach faktycznych dotyczą wprost wymiaru orzeczonych kar, a zatem celowe jest łączne rozpoznanie zarzutów z pkt 3.1-2).</p> <p>b/ Stosownie do brzmienia art. 438 pkt 4 kpk Sąd odwoławczy zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w przypadku stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Rażąca niewspółmierność zachodzi</p>		

wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że powstałaby znaczna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, którą należałoby orzec w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Nie każda różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować /tak np. wyrok Sądu Najwyższego z 16.02.2009 r. II KK 132/05, LEX nr 725034/. Nie chodzi tu o wszelkie możliwe różnice co do wymiaru kary, lecz wyłącznie o tak istotne, że powodowałyby uznanie orzeczonej kary za niesprawiedliwą.

c/ Apelacja nie zawiera argumentów, które nakazywałyby zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie wymierzonych kar i zarzuty z pkt 3.1-2 nie są skuteczne. Wbrew stanowisku obrońcy nie można uznać, aby oskarżony od samego początku współpracował z organami ścigania, skoro zanegował niektóre okoliczności wynikające z analizy zeznań świadków A. N. i M. Ł. tj. przeznaczenie dla nich części narkotyków. O ile rację ma skarżący, iż oskarżony ujawnił i przedstawił istotne informacje, nieznanne dotychczas tym organom, dotyczące popełnienia przestępstwa przez T. P. - co stanowi istotną okoliczność łagodzącą odpowiedzialność oskarżonego, a zostało pominięte przez Sąd Okręgowy, to orzeczone mu kary: 4 miesięcy ograniczenia wolności za czyn I, roku ograniczenia wolności za czyn II i kara łączna roku i

2 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie zostały wymierzone w postaci właśnie znacznie złagodzonej, poniżej zagrożenia ustawowego z art. 62 ust. 1 i art. 58 ust. 2 upn, które przewidują karę pozbawienia wolności. Uwzględnia to we właściwy sposób sytuację oskarżonego i brak jest podstaw do dalszego złagodzenia kar. Podkreślić należy, że karę za czyn I orzeczono przy zastosowaniu dobrodziejstwa instytucji z art. 37a kk, a karę za czyn II nadzwyczajnie złagodzone. Tym samym nie można podzielić zarzutu, że Sąd I instancji nie uwzględnił w należyty sposób i nie nadał właściwego znaczenia okolicznościom łagodzącym odpowiedzialność oskarżonego, takim jak uprzednia niekaralność, stosunkowo młody wiek czy niewkroczenie ponownie na drogę przestępstwa. Pominięcie faktu, iż oskarżony ujawnił nieznaną dotychczas organom ścigania okoliczność co do popełnienia przestępstwa przez T. P. - nie oznacza potrzeby jeszcze większego złagodzenia kar czy wymierzenia w zamian kar grzywny. obrońca nie wskazał innych okoliczności, które należałoby dodatkowo uwzględnić przy wymiarze kar.

d/ Uznać trzeba, że wymierzone kary ograniczenia wolności za czyny I i II właściwie uwzględniają czasokresy przestępstw, stopnie ich społecznej szkodliwości i winy sprawcy, a także jego motywację, właściwości i warunki osobiste /aktualnie studiuje/ oraz częściowe przyznanie się. Również zastosowanie zasady asperacji przy orzekaniu kary łącznej jest w pełni słuszne, gdyż odpowiada celom

zapobiegawczym i wychowawczym wobec oskarżonego, a także potrzebie w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zastosowanie zasady absorpcji nie znajduje uzasadnienia, skoro nie przemawia za tym wystarczająco związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy przestępstwami ani porównanie ładunków ich społecznej szkodliwości.

Takie kary nie są nadmiernie surowe oraz ich ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk i art. 54 § 1 kk. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że tylko takie kary ograniczenia wolności są właściwe i celowe. W konsekwencji wymierzone kary są sprawiedliwe. Brak jest podstaw do zmiany orzeczenia przypadku marihuany na mocy art. 70 ust. 2 upn.

Wniosek

Obrońca osk. M. D. – W. wniosł o :

1/ zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez warunkowe umorzenie postępowania o czyn z art. 62 ust. 1 upn na okres próby wynoszący 1 rok;

2/ zmianę zaskarżonego wyroku w pkt II i uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego czynu z art. 58 ust. 2 upn w zw. z art. 12 § 1 kk;

3/ ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I i II poprzez orzeczenie kar grzywny albo kar ograniczenia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia przy zastosowaniu art. 37a § 1 kk

zasadny
częściowo zasadny
x niezasadny

<p>i poprzez orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji;</p> <p>4/ zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>a/ Wnioski obrońcy nie zasługiwały na uwzględnienie wobec przeprowadzonych wyżej w pkt 1-3 rozważań co do zarzutów.</p> <p>b/ Dodać można, że zebrane dowody, a w tym przede wszystkim depozycje świadków jednoznacznie wskazują, że oskarżony co najmniej 3-krotnie udzielił A. N. (1) środka odurzającego w postaci marihuany. Skarżący nie wykazał, aby doszło do błędnej oceny materiału dowodowego. Właściwie Sąd I instancji uzasadnił przyjęcie kwalifikacji prawnej co do czynu z pkt I – z art. 62 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a co do czynu z pkt II – z art. 58 ust. 2 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk, stosownie do art. 4 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do 23.06.2020 r. jako korzystniejszym dla sprawcy.</p> <p>c/ Brak jest przesłanek do zasądzenia na rzecz oskarżonego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, skoro utrzymano w mocy wyrok skazujący.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		

1	Nie dotyczy	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Nie dotyczy		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
	Przedmiot utrzymania w mocy	
<u>W punkcie I utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. W. tj. co do rozstrzygnięć z pkt I-III, V oraz XV.</u>		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Powody wskazano w części 3 tj. nieuwzględnienie apelacji obrońcy.		
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
	Przedmiot i zakres zmiany	
Nie dotyczy		
Zwięźle o powodach zmiany		
Nie dotyczy		

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		

Nie dotyczy		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Zasądzono na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego kwotę 300 zł tytułem opłaty i pozostałe wydatki za postępowanie odwoławcze - w oparciu o treść art. 627 kpk i art. 636 § 1 kpk, z uwagi na brak istotnych podstaw do zwolnienia go od tych kosztów.

7. PODPIS
Przemysław Filipkowski Anna Kalbarczyk Dorota Radlińska

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. M. W.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty I-III, V i XV wyroku	

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	x zmiana